

Jeta Liturgjike

Viti I Nr. 4, Qershor 2005

ZEMRA E JEZU KRISHTIT DHE E MARISË

PLOT MIRËSI DHE DASHURI

FESTA E ZEMRËS SË JEZU KRISHTIT

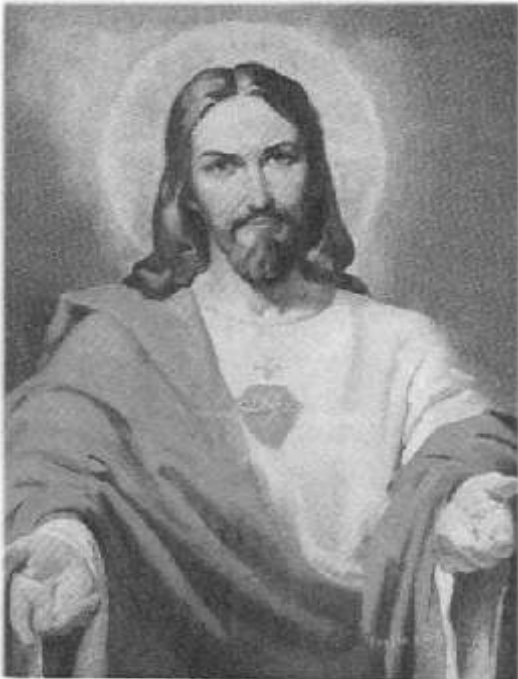
Libri i Ligjit të Përtërirë 7, 6-11. “Hyji yt, ty të ka zgjedhur të jesh populli i tij”.

Psalmi 103 (102); “Zoti është i mirë dhe i madh në dashuri”.

Letra e Parë e shën Gjorit 4, 7-16: “Hyji është dashuri”.

Mateu 11, 25-30: “Unë jam zemër butë e i përvujtë”.

1. Devotshmëria ndaj Zembrës së Shenjtë të Jezusit ka një traditë shekullore në Kishë. Pas reformës protestante që eliminonte figurat e kishave, pastaj opinioni i ipeshkvit Jansenio që kërkonte që të merret pak kungimi, (sepse Zoti është aq i madh, se ne nuk mund t'i afrohem atij nëse nuk jemi të pastër si engjëjt), ka një reagim në Kishën Katolike për të rritur dashurinë për Jezu Krishtin, Zot i vërtetë, por edhe Njeri i vërtetë. Kështu që, vlerësohen jo vetëm aspektet njerëzore të Jezusit, ndjeshmëria e tij njerëzore, dashuria e tij për të gjithë ne, por veçanërisht për të sëmurët, të varfërit, ata që kanë nevojë. Në këtë devotshmëri ndaj Jezusit, bashkësia në dashuri për eukaristinë dallohen Shën Margerita Maria Alacoque dhe Shën Gjoni Eudes, që rekomandojnë devotshmërinë ndaj Zembrës

së Shenjtë të Jezusit dhe komunikimin e nëntë të premtëve të para të vitit. Kjo dashuri për Zembrën e Jezusit bashkohet me dëshirën për të komunikuar me Jezusin, i brengosur në Mundimin e tij, dhe “plotësimin” e mungesës së dashurisë nga shumë mëkatarë me dashurinë tonë.

2. Në këtë vit 2005, leximet na flasin për dashurinë e mëshirshme të Zotit për popullin e tij. Leximi i parë na flet kështu, “Zoti, për dashuri ka zgjedhur Izraelin për popull të vet: “Arsyeja që Zoti ju ka për zemër dhe ju ka zgjedhur, nuk është pse ju ua kaloni të gjithë popujve të tjerë; por pse Zoti ju do dhe pse mban përbetimin që u bëri etërve tuaj”. Por njeriu duhet ti përgjigjet dashurisë së Zotit me dashurinë e tij. Me këto ndjenja mund të këndojmë së bashku dashurinë e Zotit me Psalmi 102: “Zoti i fal të gjitha fajësitë e tua, ai i shëron të gjitha sëmundjet e tua; ai ta shpëton jetën prej varrit, ai të kurorëzon me mirësi e dashuri, me të mira t'i mbush vitet e tua”. Natyrisht, dashuria për Zotin, për Jezusin, na sjell te dashuria vëllazërore. Kështu kujton shën Gjoni në letrën e tij të parë që lexohet sot: “Nuk kemi qenë ne që e kemi dashur Zotin, por është ai që na ka dashur neve dhe ka dërguar Birin e tij si viktimitë të sakrificës për të paguar për mëkatet tona. Nëse Zoti na ka dashur, edhe ne duhet ta duam njëri tjetrin”.

Shumë herë kjo dashuri për të gjithë, siç na kërkon Jezusi, nuk është kaq e lehtë. Bile, shumë persona nuk duan të jetojnë kështu, si Jezusi, dhe thonë që të krishterët nuk dinë të jetojnë dhe të “shfrytëzojnë” të mirat e jetës. Duket se nuk dinë të jetojnë duke përfituar nga rastet: duke përfituar nga të

tjerët, duke vjedhur sa munden dhe kur munden, duke u bërë tradhtarë nëse kjo ju konvenon,... dhe kështu me radhë. Por ne kemi mësuar nga Jezusi një stil të ri të jetës, dhe e dimë që kjo mënyrë e të jetuarit nuk ju ndodh të gjithëve. Për këtë edhe Jezusi, në kohën e tij ka kuptuar se jo të gjithë dëshirojnë të jetojnë kështu, (gati të gjithë farizenjtë, skribët dhe të tjerët), dhe Jezusi ka thënë: “Po të bekoj, o Atë, Zotërues i qiellit e i dheut, që fshehe këto gjëra nga të dishmit e nga të urtit, e ua zbulove të vegjëlvë”. Këtë mënyrë të të jetuarit e kuptojnë më mirë ata më të thjeshtit, të përvuajturit dhe të afërmit me Zotin, se ata që besojnë se dinë gjithçka.

Por shpeshherë në jetë, edhe ne ndjejmë dyshim, ndjejmë dobësi, ndjejmë “peshën” që dëshirojmë të jetojmë gjithmonë si miqtë e Zotit. Dhe kemi nevojë të besojmë, të hapim zemrën tonë Zembrës së Jezusit dhe të ndëgjojmë ato fjalë që na bëjnë të ndihemi më mirë: “Ejani tek unë të gjithë ju që jeni të lodhur prej barrës së rëndë e unë do t’iu çlodh”. Kur kryqi i jetës na duket i rëndë, e dijmë se dashuria e Jezusit shuan etjen tonë për lumturi dhe dashuri; e dijmë që të jetojmë ashtu siç don Zoti është një çmim shumë i madh në qiell, por edhe në këtë jetë ka një çmim për t’iu afruar Zembrës së Jezusit. Ju ftoj që t’i luteni me besim kësaj Zemre të Jezu Krishtit. Ju ftoj që të hapni zemrën tuaj me besim. Flisni me Jezusin, që ka një zemër të butë dhe të përvuajtur. Dhe kështu do të kuptojmë se “zgjedha në fakt është e ëmbël dhe ngarkesa e lehtë”. Flisni me Jezusin dhe kur t’i keni treguar për frikën tuaj, dyshimet dhe dobësitë, falenderojeni edhe për dashurinë e tij të madhe për ju. Jezusi ka dhënë jetën në kryq për ne dhe tani na pret çdo ditë në Tabernakull për të folur me ne. Shkoni dhe flisni me besim me këtë Zemër të mirë të Jezusit. Qoftë lënduar Jezu Krishti.

LUTJAE BESIMTARËVE.

Vëllezër dhe motra, Atit që ka dashur të mbyllë në zemrën e Birit të tij thesaret e hirit, i drejtojmë përmes Jezu Krishtit lutjen tonë. Përgjigjemi: **Na ndëgjo, o Atë.**

1. Për Kishën e Zotit, që buron nga Krishti: që të jetojë pasuria e zembrës së tij, të lutemi.

2. Për Papën tone të ri, Benediktin, për ipeshkvin dhe priftërinjtë, që të kenë shumë kujdes për prirjet, që të mos u mungojnë vëllezërve, ndarësve të pasurive të pashterrshme të Zembrës së Krishtit, të lutemi.

3. Për të gjithë ne, që kemi nevojë për dashurinë e Zotit, që ta zbulojmë forcën e tij të faljes dhe të shpëtimit, të lutemi.

4. Për ata që nuk besojnë, që ta njohin Kishën e lindur nga Krishti, burimin e përjetshëm të jetës dhe shpëtimit., të lutemi.

5. Për prindërit: që të dinë ta presin dhe ta respektojnë jetën si dhuratë të Zotit dhe të edukojnë fëmijët tyre prej kur janë të vegjël që të praktikojnë bujarinë ndaj vëllezërve, të lutemi.

6. Që ata që ndihen të lënduar nga mëkati apo si skllav të egoizmit, të kenë guxim që të lejojnë të transformohen dhe të shërohen nga Krishti me sakramentet e Faljes dhe të Eukaristisë, të lutemi.

O Zot, Ati ynë, bëj që të mund t’i bashkojm[vaajtjet tona me Mundimin e Birit tënd, për të pasuruar Kishën tënde me nderimin e devotshëm të shp[rbllimit tonë. Për Krishtin Zotin tonë.

E DIELA E X gjatë vitit

Nuk erdha të ftojë të drejtët, por mëkatarët.

Leximi i parë Oz 6, 3 - 6

Izraelitët kishin krijuar bindjen se me flijimin e kafshëve do të zbusin felgrimin e Zotit. Nepërmes profetit Oze, sot Zoti izraelitëve dhe neve na porositi: *Dashurinë e dua e jo flinë, njohjen e Hyjit më shumë se holokaustët.*

Leximi i dytë Rom 4, 18 25

Pali apostull na paraqet për shembull feje Abrahamin, i cili duke patur një besim të parzervë, *besoj kundër çdo shprese, meritoi të quhet ati i shumë popujve.*

Ungjilli Mt 9,9-13.

Në atë kohë, Jezusi duke kaluar pa një njeri që quhej Mate, ndenjor në doganë. Jezusi i tha: “Eja mbas meje!” Ai u ngrit dhe shkoi pas tij. Dhe kur më vonë, Jezusi u ul në tryezë në shtëpi, qe se ia behën shumë tagrambledhës e mëkatarë e u ulën në trpezë bashkë me Jezusine me nxënësit e tij. Farisenjtë kur e panë këtë, i pyetën nxënësit e tij: “Pse mësuesi juaj ha bukë me tagrambledhës e me mëkatarë?” Jezusi, kur i dëgjoi përgjigji: “Mjeku nuk u duhet të shëndoshëve, por të sëmurëve! Shkoni e mësoni çks do t’i thotë: “Më pëlqen mëshira e jo flia!” Sepse unë nuk erdha të ftoj të drejtët, por mëkatarët.

Fjala e Zotit.

Për të kuptuar më mirë këtë epizodë të jetës së Krishtit ne duhet ta shiqojmë në rrethanat historike në të cilat ka ndodhur kjo ngjarje. Populli Izraelit në përgjithësi, farisenjtë në veçanti, kishin një qendrim të gabueshëm për Zotin. Ata duke i dhënë rëndësi lutjeve nëpër sheshe,

vendeve të para në sinagogë mendonin se do t’i pëlqejnë Zotit. Në kohën e Krishtit izraelitët ishin nën robërinë romake. Farisenjtë që e mbanin veten si më të mirët, më të drejtët, i etiketonin apo i klasifikonin njerëzit në mëkatarë dhe në të drejtë. Mëkatarë publik ishin tagrambledhësit ose doganierët, çfarë ishte edhe Mateu. Këta ishin bashkëpunorë të romakëve, sepse në emër të pushtetit mbledhnin tatimin. Natyrisht ata në punën e tyre shpeshherë bënë padrejtësi. Dhe çdo njeri tjetër që shoqërohej me ta, bëhej edhe ai i papastër për të marrë pjesë në lutjet e rëndomta në sinagogë. Krishti duke kaluar afër vendpunimit të Mateut e thërret të shkojë pas Jezusit. Mateu me gatishmëri iu përgjigjet thirrjes së Krishtit. Në shenjë falënderje ai përgatiti një darkë me miqët e vet ku e thërrasin edhe Krishtin. Kur këtë e shohin farisenjtë nuk mund të heshtin e të mos protestojnë. Por Krishti, nuk bezdiset shumë për këtë. Ai qetë ju thotë se *mjeku nuk ka nevojë për të shëndoshët por për të sëmurët; Nuk erdha t’i ftojë të drejtët por mëkatarët!* Pra, Krishti nuk e mohonë se në botë nuk ka njerëz të drejtë. Por, sikur të ishin të gjithë të drejtë, atëherë Ai nuk do të vinte fare në botë. Megjithatë, ai iu përgjigjet farisenjve mu në bazë të Biblës, të cilën ata mundoheshin ta realizonin në jetë. Krishti thirret në Ozenë profet kur Zoti nepërmes gojës së tij thotë: *Më pëlqen mëshira, e jo flia!* Pra, veprat e mëshirshme të njerëzve, e jo flijimet dhe ritet tjera! Krishti shoqërohet me mëkatarë

jo për t'u bërë si ata, ose pse ka nevojë për shoqërinë e tyre, por përkundrazi, mëkatarët kanë nevojë për shoqërinë e Krishtit, të cilët posa e shohin e kuptojnë dashurinë e tij të madhe ndaj tyre, dhe asnjëri prej tyre nuk mund t'i qendrojë indiferent pranishmërisë së Krishtit.

Cila është porosia e kësaj ngjarje? Mos të jemi farizenjë, dyftyresh, të mendojmë se jemi më të mirë se ata që nuk vijnë në kishë, se jemi të drejtë, se nuk kemi nevojë për kthimin tonë kah Zoti. Pra mos të jetë dora jonë e drejtuar kah i afermi ynë për të treguar dobësitë e tyre, duke i akuzuar se janë të tillë apo të këtyllë, por të jemi të përvujtur dhe duke e rrahur krahërorin tonë, të kërkojmë falje dhe mëshirë prej Krishtit për gabimet tona. Në vazhdim ungjilli sotshëm na udhëzonë që t'iu ndihmojmë të afërmëve tanë, nëse i shohim duke shkuar në rrugë të gabuar. Në tjetrën anë ungjilli na mësonë që t'i ikim shoqërisë së gabuar, shoqërisë së keqe. Sidomos sot në këto kushte të reja në të cilat është Kosova njeriu shumë lehtë mund të devijonë dhe të hyjë në shoqëri të keqe, prej të cilës do të pësojë ai personalisht, por edhe familja dhe rrethi i tij.

Pa dyshim Ungjilli i sotshëm na mësonë që të kemi zemër njëri për tjetrin, të jemi të mëshirshëm njëri ndaj tjetrit. Sepse vetëm në këtë mënyrë do ta dëshmojmë dashurinë tonë ndaj Zotit. **Zoti dhe i afermi janë dy dyer që çilen së bashku!** thotë një filozof. Zotin nuk e kemi afër për t'i fshirë lotët, për t'i lehtësuar vuajtjet, por e kemi të afërmin tonë që mund t'iu ndihmojmë. Shën Gjoni ungjilltar thotë se *gënjen çdo njëri prej nesh nëse thotë se e dua Zotin që nuk e sheh, e nuk e do të afërmin e vet që e sheh.*

Lutja e besimtarëve

Të bashkuar rreth sofrës hyjnore, bashkë me Krishtin t'i drejtohem Atin tonë qiellor:

Për Kishën shenjte që si një shtëpi e madhe e Zotit, t'i ketë dyert e hapura për t'i pranuar ata që dëshirojnë të hyjnë në të, të lutemi

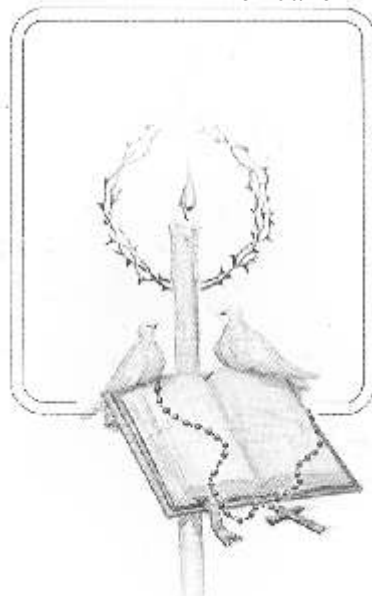
Për barinj të shpirtëror, të cilët ideal e kanë Krishtin, t'i pranojnë dhe t'i duan të gjithë njerëzit, sidomos të varfërit, të sëmurët, të lutemi.

Për besimtarët tanë që të vetëdijësohen se jemi mëkatarë dhe kemi nevojë për pendesë e kthim kah Zoti, që këtë rikthesë në jetë ta bëjnë menjëherë, të lutemi.

Për bashkësitë tona katolike, të bashkuara rreth sofrës hyjnore, të frymëzuar prej Krishtit të jetojmë në paqe dhe dashuri, të lutemi.

Ti, o Krisht ke thënë: Nuk kam ardhur për të drejtët, por për mëkatarët, ndihmona t'i njohim gabimet tona, dhe me ndihmën tënde të jetojmë besimin në Ty, ti që jeton e mbretëron në shekuj. Amen.

Don Jakë PRENKU

E Diela e XI Gjatë Vitit

Do të jeni për mua... një popull i shenjtë.

Leximi i parë (Dalja 19,2-6a)

Në leximin e parë kemi Besëlidhjen e Zotit me popullin e Izraelit në malin Sinai. Zoti e rikujton popullin e tij nëpërmjet Moisiut: “Ju vetë e patë se çfarë u bëra egjiptianëve, se si ju kam bartur mbi krahët e shqiponjave e ju kam sjellë deri tek unë” /Dal 19, 4/. Zoti më vonë kërkon që t'i zbatojnë urdhërimet e tij dhe të jetojnë sipas tyre, kështu do të jetë populli i dashur dhe i shenjtë. Për t'u bërë dhe të mbeten të dashurit e Zotit, izraelitët duhet t'i mbajnë udhërimet e Tija.

Leximi i dytë (Rom 5, 6-11)

Thelbi kryesor i predikimit të Palit është dhurata e drejtësisë për mëkatarët. Ky është kushti me të cilin ne hyjmë në miqësi me Zotin. Askush nuk mundet ta detyrojë Zotin që të jetë i mëshirshëm dhe miku i tij. Këtë dhuratë e marrim si besimtarë të mbështetur në fjalën dhe dashurin e Krishtit.

Ungjilli (Mt 9, 36 -10, 8)

Ungjilli Mt 9, 36 10,8.

Në atë kohë, kur Jezusi e pa turmën e popullit, ndjeu dhembshuri për të, sepse ishte e nëpërkëmbur dhe e lënë pas dore si delet pa bari. Atëherë u tha nxënësve të vet: “Të korrat janë të mëdha, kurse punëtorë ka pak. Lutuni, pra Zotërisë të të korrave, të dërgojë korrtarë në të korrat e veta.” Pastaj Jezusi i mblodhi rreth vetes dymbëdhjetë nxënësit e vet e u dha pushtetin të mund t'i dëbojnë shpirtrat e ndytë dhe të mund të shërojnë çdo sëmundje e lëngatë. Emrat e Dymbëdhjetë apostujve

janë këta: i pari Simoni, që quhet Pjetër e vëllai i tij Andreu; Jakobi i Zebedeut dhe Gjoni, i vëllai; Filipi dhe Bartolomeu; Toma e Mateu tagrambledhësi; Jakobi i Alfeut dhe Tadeu; Simon Kananaeu dhe Judë Iskarioti ai që e tradhtoi. Shi këta të Dymbëdhjetët Jezusi i dërgoi dhe u urdhëroi: “Mos shkoni ndër paganë as mos hyni në asnjë qytet të samaritanëve! Por shkoni më mirë te delet e humbura të shtëpisë së Izraelit. Gjatë udhëtimit predikoni: ‘Mbretëria e qiellit është ngjat!’ Shëroni të sëmurët, ngjallni të vdekurit, pastroni të gërbulurit, dëboni djajtë! Falas morët, falas edhe jepni!”

Fjala e Zotit.

Sot liturgjia e fjalës na paraqet Jezu Krishtin si Bari i cili kujdeset për njerëzit të cilët shpeshherë gjenden në vuajtje, të paaftë dhe të humbur. Ne si të krishterë duhet pjesërisht të njihemi në këtë.” Kur e pa turmën e madhe të popullit, ndjeu dhembshuri për të, sepse ishte e nëpërkëmbur dhe e lënë pas dore si delet pa bari.” (Mt 9, 36) Zoti me mëshirën e tij të madhe të zemrës dhe thellësinë e shikimit të tij i përmbledh gjitha problemet e botë dhe të njerëzimit dhe me të gjithë solidarizohet. Zoti i fton të gjithë njerëzit, sidomos ne të krishterët, që të jemi të ndjeshëm dhe të hapur për dashurinë e tij. Strukturat e kësaj bote aq janë të komplikuar dhe egoiste, sa që njeriu shpesh në të nuk mund të gjendet. Të korrat janë të mëdha, nevojat janë të llojllojshme në vreshtën e Zotit. Duhet të kemi ungjillëzuesë dhe korrtarë të rinj dhe të mirë të cilët duhet të punojnë në këtë arë të komplikuar të mbretërisë së Zotit. Janë të

nevojshëm apostujt-dëshmitarë të cilët Zoti i ka zgjedhur dhe i ka dërguar, e jo ata të cilët vetveten e kanë zgjedhur dhe dërguar si “profet dhe si shpëtimtarë”. Secili i krishterë duhet ta pyes vetveten: mos jam unë i zgjedhur dhe i dërguar në botë si dëshmitar dhe nxënës i Krishtit? Krishti thotë:

“Të korrrat janë të mëdha, kurse punëtore ka pak”/ Mt 9, 37/. Të dashur besimtarë, sa herë t’i dëgjojmë këto fjalë të Jezu Krishtit mos të mendojmë vetëm në priftërinj që janë pak për ungjillëzim. Nuk bëhet fjalë vetëm për ta. Të gjithë besimtarët janë të thirrur, secili në mënyrën e vet dhe sipas mundësive të tyre, të jetë punëtor në vreshtën e Mbretërisë së Zotit. Mënyra më e mirë dhe më bindëse të apostolatit tonë është dëshmia e jetës së krishterë. Fenë të cilën ne e rrëfjmë duhet të përfshijë tërë jetën tonë. Nëse i krishteri dallohet prej kolegut të vet vetëm se bart një shenjë, kryqin apo diçka tjetër, ose që shkon në kishë vetëm disa herë gjatë vitit dhe të premtën nuk ngrënë mish, dhe se të njëjtën kohë nuk angazhohet të jetë i ndershëm, i drejtë i mirë, feja e tij është sipërfaqësore dhe dëshmia e ti nuk është bindëse.

Shembulli: Mbas Luftës së Dytë Botërore ushtarët amerikan në një fshatë të Gjermanisë kanë ndihmuar të largojnë mbeturinat e shkatërrimit të shkaktuar nga lufta. Në një vend ishin duke pastruar rreth një kishë të rrënuar. Në mes të mbeturinave kanë gjetur të dëmtuar një trupore të Jezu Krishtit. Ushtarët amerikanë i kanë mbledhur pjesët e trupores dhe i kanë bashkuar, kështu që kjo trupore është dukur si e re. I kanë munguar vetëm duart, ato nuk kanë mundur t’i gjejnë. Dikush në atë kohë kishte shkruar tek këmbët e trupores së

Jezusit një mbishkrim: “Unë nuk kam duar të tjera, vetëm tuajat. Kuptimi i këtyre fjalëve të Jezu Krishtit “Të korrrat janë të mëdha, kurse punëtore ka pak”. Krishti i nevojiten duart tuaja. Duart tuaja të dëshmisë.

“Sot njeriu nuk bazohet vetëm në fjalë, sepse çdo gjë e pashmangshme të tërheq shumë si dëshmi e jetës, e cila thëllësisht përfshirë shpirtin e Ungjillit” (Dietrich von Hildebrand

Lutjet e besimtarëve

O Zot Jezu Krisht, të lutemi për papën e ri Benediktin XVI, si dhe për i Ipeshkvin tonë, meshtarët, rregulltarët dhe rregulltaret, që të jenë gjithmonë barinj të vërtetë të grigjës së besuar sipas shembullit të Krishti Bariut të Mirë, *të lutemi*.

O Krisht, Bariu i mirë që e jep jetën për delet tua..

O Krisht, ti kërkon që edhe ne të jemi barinj të mirë, të kujdesshëm dhe dëshmitarë të fjalës dhe dashurisë tënde atje ku jetojmë dhe veprojmë, *të lutemi*.

Të korrrat janë të mëdha dhe punëtore pak, bëj o Zotë që të kemi sa ma shumë korrratë dhe punëtore të mirë dhe të zellshëm në vreshtën tënde, *të lutemi*.

O Zot, bota ka nevojë jo për njerëz që dinë vetëm të flasin, por që me jetën dhe veprën e tyre dinë të dëshmojnë Ty dhe Mbretërinë Tënde në tokë, *të lutemi*.

Të lutemi që bota të ketë barinj-udhëheqës për paqen dhe të mirën e njerëzimit, që në çdo njeri të jetojë paqja dhe dashuria jote, *të lutemi*

Don Izidor LLUKIQ, SDB

SHËN ANTONI I PADOVËS,

meshtar dhe mësues i kishës

Shën Antoni ka lindur në Lisabon të Portugalisë në vitin 1195. E pagëzojnë me emrin Fernando Martins. Deri sa i mbushi pesëmbëdhjetë vjet ndoqi shkollën e katedrales. Dallohet si nxënës i talentuar dhe deri sa mësonte mbi të vërtetat e fesë Fernando do të përfitoj edhe në lëmi tjera si në gramatikë, retorikë, muzikë dhe aritmetikë. Si pesëmbëdhjetë vjeçar hyn në kuvendin e shën Vinçencit (murgj të rregulltë të shën Augustinit) pak kilometra larg Lisabonit. Ishte kjo mundësia e vetme të thellohej në studime por edhe rast i mirë për ta zbuluar bukurinë e jetës religjioze sipas Rregullës augustiniane: “jeta në bashkësi sipas shembullit të bashkësisë së parë të krishterë, ku murgjit duan të jenë një zemër dhe shpirtë i vetëm, e pastaj me këtë shpirtë dalin jashtë kuvendit për të ndërtuar Kishën e Krishtit”. Fernando kishte mësues të shkëlqyeshëm, dhe gjatë studimeve të afërmit e tij shkonin shpesh për ta vizituar. Kjo gjë fillon ta pengoj sepse shqetësohej në studime, dhe mu për këtë, kërkon të transferohet në kuvendin Santa Croce në Coimbra, 175 kilometra larg Lisabonit. Përndryshe, ky kuvend augustinian ishte i dalluar dhe shumë i njohur si për shenjtëri ashtu për shkencë. Këtu Fernando u dedikohet krejtësisht studimeve dhe lutjes. Mirëpo, për fat të keq kishte kohë që kjo bashkësi në këtë kuvend ishte ndarë në një pjesë e cila ishte besnike ndaj papëve ndërsa pjesa tjetër mbështetej

prej mbretit të Portugalisë. Pas përfundimit të studimeve shugurohet meshtar.

Në këto rrethana të dhimbshme Fernando do të njëfjet me fretnit e shën Françeskut të cilët banonin në kuvendin e shën Antonit të Ullinjëve afër kuvendit të tij. Gjëja e parë që i bie në sy murgut augustinian (Fernandos) tek vëllezërit françeskan është veshja e tyre e thjeshtë por edhe mënyra e predikimit të fjalës së Zotit. Edhe më tepër do ti bëj

përshlypje kur dëgjon për kthimin në Coimbra të pesë trupave të pajetë të françeskanëve të martirizuar prej myslimanëve në Maroko.

Pas disa këshillimeve me eprorët e vet Fernando e merr lejen dhe kërkon të bëhet françeskan. Kalimi te françeskanët dhe veshja e zhgunit do të bëhet në verën e vitit 1220.

Tashmë, frati i ri, kishte përfaquar karizmën e shën Françeskut. Kushtet e tyre: Varfëria, pastërtia dhe ndëgjesa por edhe jeta në bashkësi ishin një dritë e re për të që të qoj në vend edhe ëndrrën ungjillore të shën Augustinit: “Të jenë

vërtet një shpirtë i vetëm”.

Në këtë periudhë dëshira e shën Françeskut ishte të ungjillëzoi tokat ku jetonin myslimanët, e kështu, edhe p. Antoni i ri përgatitet të nisët për Maroko. Nisët në vjeshtë apo pranverë të vitit të ardhshëm, por aty nuk do të qëndroj gjatë sepse sëmuret rëndë dhe e nisin për në vendlindjen e tij.

Anija e cila në pamundësi të lundroj drejt Portugalisë prej stuhive të mëdha do të hasë

në brigjet e Sicilisë. Shën Antoni nisat drejt Asizit, vendit ku shën Françesku ishte duke bërë përgatitjet e mbajtjes së Kapitullit duke i bashkuar rreth vehtes frenit, dhe këtu do të jetë takimi i parë i tyre. Ky do të jetë rasti i mirë që të takohen dy fytyrat e mëdha të Rregullit Françeskan: Shën Antonit dhe themeluesit të françeskanëve - shën Franceskut të Asizit.

Jeta e shën Antonit kalonte në heshtje deri sa në një rast i'u lutën të mbajë një fjalim para bashkësisë françeskane dhe dominikane të bashkuar në një kuvend në Forlì.

Këtu zbulohet talenti i tij si orator. Më pas jetën i'a kushton predikimit të fjalës së Zotit, dhe në të njëjtën kohë emërohet profesor i teologjisë. Më vonë në një letër të cilën shën Antoni e merr prej shën Françeskut shkruan: "Atë Antonit, ipeshkvit tim, Atë Françesku, përshëndetje. Dëshiroj që t'iu mësosh teologjinë shenjte fretënve..." Fra Antoni i mësonte vëllezërit teologjinë që kishte mësuar vet. Ishte ajo teologjia biblike e cila privilegjonte meditimin e Fjalës së Zotit duke e pasuruar me komentet e etërve të Kishës.

Sipas mësimi të fra Antonit, jo vetëm jeta e fratit, por edhe jeta e secilit të krishterë duhej të kishte për model ligjin trinitar të dashurisë edhe atë në dy drejtime: ndaj Zotit dhe ndaj të afërmit. Ai ishte mbrojtës i të varfërve dhe shërbëtar i tyre sipas shembullit të Krishtit.

Përndryshe, ishte i lartë, kishte një zë të mrekullueshëm, saqë, predikimet e tij bënin që kishat të jenë të vogla për të gjithë të interesuarit që vinin ta dëgjojnë. Edhe mëkatarët vinin tek ai, dhe në gjuhë e dëshmonin se ky njeri i madh e meriton shenjterinë.

Në një rast, Papa Gregori IX e dërgon në Kapitullin gjeneral të vitit 1226 që të jep përgjigje në disa ndryshime të mundshme të Rregullit, dhe e quan "Arka e Besëlidhjes" për shkak të njohjes së mirë të Shkrimit Shenjt. Edhe më vonë e shofim si predikatar në Francë ku themelon një kuvend në Brive-la-Gaillarde. Aty është një shpellë për të cilën thuhet se ka banuar shna Ndou. Më pas vendoset në Padovë.

Më 1231 ndihet paksa i lodhur dhe për pak

kohë tërhiqet në Camposampiero, në një vend malor për ushtrime shpirtërore për tu kthyer përsëri në Padovë. Vdes në Padovë më 13 qershor 1231 në moshën 36 vjeçare.

Papa Gregori i IX e shpall shenjt një vit pas vdekjes së tij. Në vitin 1263 shën Bonaventura pas një verifikimi në trupin e tij të vdekur, e gjen gjuhën e shenjtit të paprishur. Më 1946 Piu i XII e shpall mësues i Kishës Doctor evangelicus.

Trupin e tij padovasisit e mbajnë si një thesar të çmueshëm para të cilit vijnë dhe përkulen njerëz të të gjithë popujve.

Që nga shekulli i XV, e jo më parë, paraqitet truporja e tij me Krishtin Fëmi në dorë. Sipas një legjende, një mysafir i tij, fshehurazi përmes dritares e kishte parë shenjtin në atë pozitë (me Krishtin në dorë). Monumentet e para ikonografike e paraqesin me libër në dorë ose me një zambak, për të shënuar se sa mirë e njihte Shkrimin Shenjt. Shumë herë e prezantojnë edhe me një mushk, në kujtim të një legjende tjetër sipas së cilës, për t'i bindur disa heretik mbi praninë reale të Krishtit në të Shenjtërueshmin Sakramend, edhe mushku mrekullisht përkulet para Hostjes Shenjte.

Shën Antoni është pajtorë i të varfërve. Në mbarë botën mbledhen lëmoshë e ashtuquajtura "Buka e shna Ndout". Përndryshe askush nuk e ka shpjeguar ndërmjetësinë e këtij shenjt për gjësendet e humbura. Në *Cronica XXIV Generalium, nr. 21* bëhet një referim se si një seminarist ia merr librin e lutjeve shenjtit. Pas lutjes së këtij shenjt qe ti kthehet ky libër kthehet seminaristi duke ia sjellur librin aq të dashur.

Edhe në popullin tonë shën Antoni gëzon nderim të madh. Mirëpo, e rëndësishme është që të merret si shembull jeta e tij. Të jemi të përkushtuar ndaj Fjalës së Zotit e cila është burim dhe ushqim shpirtëror, e pastaj, të shtijmë në veprim mësimin e tij mbi ligjin trinitar që është dashuria. Dashuria ndaj Zotit dhe të afërmit. Mbi të gjitha kujdesi për të varfërit dhe përkrahja e të gjithëve që janë në kujdes ndaj tyre.

E DIELA E XII gjatë vitit

Mos i druani ata që e vrasin trupin.

Leximi i parë: *Jer 20, 10-13*

Tema e leximit të parë është shpifja, urrejtja, sulmi, tradhtia, pasiguria, kërcënimi i të drejtit që gjendet në ngushticë dhe pa rrugëdalje, ndihet dhe është thellë i rrezikuar. Në raste të tilla njeriu s'ka më as miq dhe dashamirë, bile disa edhe i gëzohen kësaj gjendje, presin vetëm asgjësimin e të drejtit. Mirëpo kur duket se çdo gjë ka përfunduar me disfatë, humbje, zhgënjim, ja, papritmas ndërhyt Zoti, dhe gjendja ndërrohet tërësisht: i dobëti ngadhënjën, ndërsa i forti, dhunuesi pëson, humb, e mbulon marrja që askurrë s'do të shlyhet /Krh. Jer 20, 11/. I drejti, besimtari gëzohet për fitore të Zotit, sepse tërësisht ishte i mbështetur vetëm në dorën e tij, dhe me hare i këndon atij “që e çliroi shpirtin e të varfërit nga dora e keqbërësve” /Jer 20, 13/.

Leximi i dytë: *Rom 5, 12-15*

Shën Pali në letrën drejtuar Romakëve e shpjegon misterin e të keqes dhe të mëkatit në botë duke na ftuar që mos të jetojmë më në robëri të prirjeve të këqia. Ftesa pozitive është kjo: të vihemi në shërbim të Zotit, të së mirës dhe të drejtësisë, sepse tashmë jemi të shëlbuar, apo si thotë ai “nën ndikimin e hirit”. Jezu Krishtin e paraqet si Adamin e dytë, i cili me mundim, vdekje dhe ngjallje na nxori prej “Ligjit të mëkatit”, prej robërisë së vdekjes dhe djallit, me të cilin u “ndikua mbi të gjithë njerëzit hiri i Hyjit” /Rom 5, 15/.

Ungjilli Mt 10, 26 33.

Në atë kohë, Jezusi u tha nxënësve të vet: “Mos ua kini, pra, frikën njerëzve!

Sepse nuk ka gjë të mbuluar që nuk do të zbulohet, as të fshehtë që s'do të dihet. Çks ju them në errësi, thoni në dritë, e çka dëgjoni të thënë në vesh, predikoni nga pullazet! Mos i druani ata që vrasin trupin e nuk mund ta vrasin shpirtin. Kini frikë më tepër nga Ai, që mund t'jua humbë në ferr shpirtin edhe trupin. A nuk shiten dy trumcakë për një aspër? E, megjithatë, asnjë prej tyre nuk bie në tokë pa lejen e Atit tuaj. E ju? Madje edhe të gjitha fjetet e flokëve të kresë suaj janë të njehura! Pra, mos druani! Ju vleni më tepër se shumë trumcakë! Kushdo, pra, pranon para njerëzve se është imi, edhe unë do të pranoj para Atit tim që është në qiell, se jam i tij. E atij që më bie mohit para njerëzve, edhe unë do t'i bie mohit para Atit tim qiellor.”

Fjala e Zotit.

Pjesa e Ungjillit sipas Mateut ka një porosi të fuqishme dhe jetësore: “Mos ua kini, pra, frikën!” /Mt 10, 26/. Për kë bëhet fjalë? Si është e mundshme që mos të kemi frikë kur shumëçka nuk është si do të donim ne?

Jezusi na flet se si s'duhet të kemi më frikë si të pafetë, sepse Zoti ynë i mirë përkujdeset për ne, për çdo gjë. Bile “edhe të gjitha fjetet e flokëve të kresë suaj janë të njehura” /Mt 10, 30/. Neve na udhëheq provania e Zotit, si edhe mbarë botën, ndërsa ne shpesh mendojmë dhe veprojmë ndryshe, sikurse çdo gjë të varej prej nesh, apo si ta kishim në dorë, në “grusht” mbarë njerëzimin. Çfarë mjerimi dhe kryeneçësie?! Aq pak varet prej nesh, dhe ajo pak që e kemi në dorë, shumë herë e keqpërdorim, e shfrytëzojmë për

hakmarrje, për t'u treguar dhe dalluar prej të tjerëve, për t'i sunduar. Megjithatë Krishti na mëson për një frikë të re, frikën e Zotit, me këtë fjalë: “Kini frikë më tepër nga Ai, që mund t'ju humbë në ferr shpirtin edhe trupin” /Mt 10, 28/.

Sot njerëzit, edhe ne të krishterët, frikohemi prej sëmundjeve të pashërueshme, prej papunësisë, varfërisë, mossuksesit, vdekjes, por pak mendojmë për shëlbimin e shpirtit dhe jetën e pasosur. Nëse Zoti na ka krijuar për vete, për amshim, atëherë qëllimi kryesor i jetës është kthimi tek Ati, shëlbimi i shpirtit, jeta e pasosur. Nëse e humbim këtë kemi humbur çdo gjë, apo si thotë Jezusi “shpirtin edhe trupin”. Fatkeqësia jonë është kjo: për trup kujdesohemi gjithnjë dhe gjithkund, ngrënim, pimë, vishemi, mbathemi, flejmë... , ndërsa për shpirt aty-këtu, herë pas here! E çka është më e rëndësishme në njeriun, pjesa e pavdekshmi, shpirti, apo ajo e vdekshme, trupi? Përse apo për kë jetojmë dhe veprojmë?

Ne duhet të lirohemi prej të gjitha drojeve, tri herë e përsërit Jezu Krishti, përpos prej asaj për shëlbimin e shpirtit, për jetën e pasosur.

Lutja e besimtarëve

Hyrja: Pas dëgjimit të fjalës së Zotit, po t'i drejtojmë lutjet tona dhe me mend e zemër po të themi:

J I M E N E O Z O T.

O Zot, shpesh na mashtrojnë dhe dëshpërojnë shokët, miqtë, të afërmit tanë. Na ndihmo që në ato çaste të mbështetemi vetëm në Ty, të lutemi.

O Zot, ngadhënje Ti në ne dhe në botën mbarë me mirësinë, dashurinë dhe faljen

tënde, të lutemi.

O Zot, mos lejo të na robërojnë e keqja, mëkati, prirjet e mishit dhe të gjakut, por hiri yt, të lutemi.

Na dhuro, o Atë, frikën e Tenzot, që të mendojmë dhe të veprojmë për shëlbim e shpirtit tonë dhe të tjerëve, të lutemi.

O Zot, na liri nga frikët e rrejshme dhe të përkohshme, dhe na bëjë dëshmitarë të guximshëm të së vërtetës dhe të dashurisë, të lutemi.

Përfundimi: O Zot, nëpërmjet këtyre uratave po vihemi në dorën tënde. Bëj që jeta jonë të ndërlihet gjithë më tepër me praninë dhe dashurinë tënde eukaristike. Nëpër Krishtin Zotin tonë. Amen.

Don Lush GJERGJI

A e dini se....

- Varrin e Papës Gjon Palit të II mbrenda ditës e vizitojnë 23 mijë besimtarë.
- Ka filluar procesi beatifikimit të Papës Gjon Pali II.
- Meshtari Secci shpiku analizën spektrale.
- Meshtari Divish bëri rrufepritë-sin e parë.
- Rregulltari Opizt zbuloi narko-zën.
- Meshtari Piaton bëri biçikletën e parë.
- Papa Silvestri II filloi të përdorë numrat arabë.
- Françeskani Bacon shpiku thjerrzën dhe durbinë.

E DIELA E XIII gjatë vitit

Kush nuk e merr kryqin e vet e nuk vjen mbas meje, nuk është i denjë për mua!

Leximi i parë 2 Mbr 4, 8 11.14 16.

Dëgjojmë për mikpritjen e një familjes hebreje që e tregonë ndaj njeriut të Hyut profetit, dhe si shpërblim fitojnë trashëgimtarin fëmiun aq shumë të dëshiruar.

Leximi i dytë Rom 6, 3-4, 8 11.

Na fton që të vdesim për kah mëkati dhe e keqja, të mos vdesim shpirtërisht. **A n d a j l e t ë** ringjallemi duke qenë çdo ditë më të ndershëm, me të shenjtë.

Ungjilli Mt 10, 37 42.

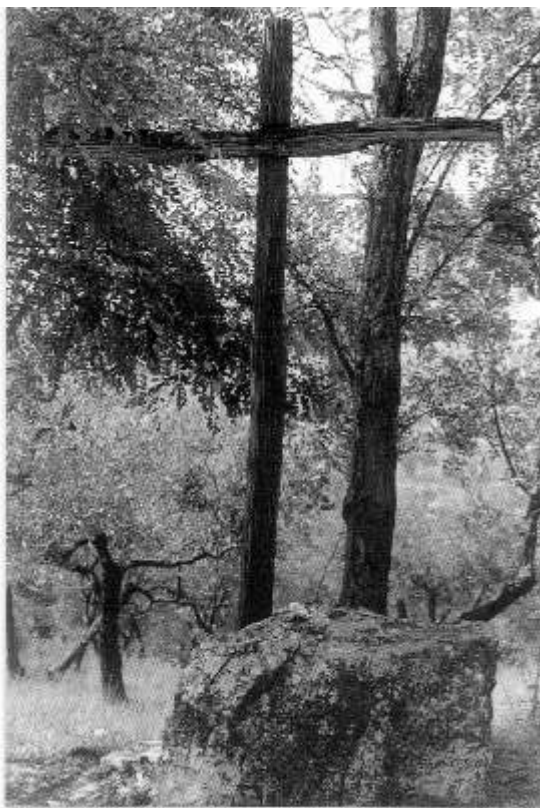
Në atë kohë, Jezusi u tha nxënësve të vet: “Kush e do atin e t’ëmën me shumë se mua, nuk është i denjë për mua. Kush e do djalin apo vajzën më shumë se mua, nuk është i denjë për mua! Kush nuk e merr kryqin e vet e nuk vjen mbas meje, nuk është i denjë për mua! Kush do ta ruajë jetën e vet, do ta humbë, e kush do ta bjerrë jetën e vet për shkak tim, do ta rifitojë. Kush ju pranon ju, më pranon mua; e kush më pranon mua, pranon Atë që më dërgoi mua. Kush pranon profetin pse është profet, do të marrë shpërblimin që i takon profetit; kush pranon të drejtin, pse është i drejtë, do të marrë shpërblimin që i takon të drejtit. Kush

ia jep ndonjërit prej këtyre të vegjëlve, madje edhe një gotë uji të freskët, pse është nxënësi im, për të vërtetë po ju them: nuk do t’i humbë shpërblimi!”

Fjala e Zotit.

Dëgjuam se si Krishti sot nepërmjet ungjillit na thotë: Kush nuk e merr kryqin e

vet, e nuk vjen pas meje, nuk është i denjë për mua! Vullneti i Zotit është vertikala më e madhe e jetës sonë. Dhe kur kjo **v e r t i k a l e** kundërshtohet nga horizontalja e vullnetit tonë, natyrisht se vjen deri tek problemi, vuajtja dhe kryqi në jetën tonë. Kryqi mund të jetë i ndryshëm, por askush nuk mund t’i ikë atij. Ndokënd kryqet e përcjellin që nga lindja, të tjerët më vonë, ndoshta në pleqëri. Disa kryqet i pranojnë me durim, **t ë t j e r ë t**

kundërshtojnë. Por ka edhe të tillë që në kryq e shohin burimin e shëlbimit dhe të shenjtërimin. Por le ta kuptojmë se nuk ka krishtërim pa kryq, dhe vetëm nepërmjet kryqit mund të shëlbohemi. Kryqit nuk mund t’i ikim, por menquria e vetme është që vullnetin tonë ta bashkojmë, ose më mirë më thënë që ne t’i nënshtrohemi vullnetit të

Zotit. Pastaj, kryqet jetësore t'i pranojmë me fe dhe shpresë, e t'i bartim me dashuri, të bindur se Zoti do të na shpërblejë. Dhe gjithmonë duhet patur parasysh faktin se edhe neve nepërmjet kryqit na erdhi shëlbimi. Pra, mund të themi se fillimisht kryqin me dashuri e pranoi dhe e barti Krishti, e pastaj na e dorëzoi neve që me ndihmën e Tij duke e bartur kryqin të arrijmë në Mbretërinë e Tij.

Një njeri ishte i pakënaqur me vetveten dhe të tjerët. Gjithnjë kundërshtonte: Kush ka thënë se duhet bartur kryqin, jam merzitë me kryqet e përditshme! Por, ai një natë ëndërroi kështu: Të gjithë njerëzit shkonin në procesion. Të gjithë e bartnin nga një kryq të madhë. Ecnin ngadale, njëri pas tjetrit. Në mesin e tyre ishte edhe ky njeri që mezi e barte kryqin e vet. U ndal për ta shiquar kryqin e vet dhe iu duk më i gjatë se i të tjerëve. Vendosi ta shkurtojë kryqin. Dhe kur u nis, e hetoi se tani e kishte më lehtë. Kështu arriti t'i tejkalojë njerëzit në procesion dhe të del i pari. Erdhën deri te fundi i udhëtimit, prej nga shihej Parajsa. Ishte një ambient i mrekullueshëm përtej asaj greminë. Por për

të kaluar andej nuk kishte urë. Nevojitej që secili të kalonte nepërmjet kryqit të vet. Njerëzit i shtrinë kryqat e vet dhe kaluan greminën dhe hynë në Parajsë. Por kryqi i këtij njeriut nuk arrinte bregun tjetër, sepse ishte tepër i shkurtër dhe nuk hyri në Parajsë. Njeriu fillojë të qajë e të dëshprohet: Ah, sikur ta kisha ditur më herët kurrë nuk e kisha shkurtuar kryqin! Ishte vonë për t'u penduar. Por, kur u zgjua e kuptoi rëndësinë e kryqit që ka në jetën tonë.

Le ta pranojmë kryqin me fe shpresë dhe dashuri, le t'iu ndihmojmë edhe tjerëve në bartjen e kryqit të bindur se nepërmjet tyre na vjen shëlbimi. Amen.

Lutja e besimtarëve

Pas dëgjimit të fjalës së Zotit, t'i hapim zemrat tona dhe bashkë me dhurata që do t'i kushtojmë Zotit, t'ia paraqesim edhe lutjet, dëshirat dhe nevojat tona shpirtërore:

O Jezu, Ti na ke thënë, lynie do të gjeni, ne të bashkuar rreth sofrës sate, kërkojmë që ta ruajsh Kishën Tënde në paqe dhe dashuri, të lutemi

Ti sot na inkurajon që kryqet t'i pranojmë me fe, shpresë dhe dashuri, ndihmona në bartjen e tyre, të lutemi.

Problemi i botës moderne është mungesa e dëshirës për flijim, vetëdijësoje popullin tonë të kuptojë. se nepërmjet kryqit arrihet shëlbimi, të lutemi.

Zgjo dëshirën tek rinia jonë që duke mohuar të mirat e kësaj bote, të përcaktohet për jetën në shërbim të Zotit dhe vëllaut njeri, të lutemi

Po t'i porositim o Jezu, të vdekurit tanë, sidomos ata që ishin të durueshëm në bartjen e kryqeve, pranojë në Mbretërinë tënde, të lutemi

O Zot, Ti më së miri e di se për çka kemi nevojë. Na i jep të mirat që do të na ndihmojnë në shëlbimin e shpirtave tanë. Nepër Krishtin Zotin tonë. Amen.

Don Albert DEMAJ

Shën Pjetri e shën Pali, apostuj e martirë

Shën Pjetri

I lindur në Betsaidë të Galilesë, i biri i Gjonit, vëllaut të Andresë, i martuar dhe jetonte në Kafarnaum kur e njohi Mësuesin. Askund në ungjill nuk përmenden gruaja apo fëmijë të tij, përpos vjehrrës së tij të cilën mrekullisht e shëroi Jezu Krishti.

Pjetri e Andreu bashkë me Jakobin e Gjonin kishin hapur një industri të vogël që do të thonim në fjalorin e sotshëm, dhe në bazë të disa argumenteve tjera mund të thuhet se familja e Pjetrit qëndronte mirë ekonomikisht.

Në takimin e parë me Krishtin ai do të dëgjojë fjalët: "Ti je Simoni, biri i Gjonit! Ti do të quhesh Kefë! (Oë do të thotë: Pjetër Shkëmb). Duke i dhënë emrin e ri Krishti dëshironi ti bëj me dije se ka në plan një mision të ri për të.

Pjetri dinte t'i përgjigjej dashurisë së Krishtit me një fe shumë të sigurtë. Kjo dëshmohej edhe atëherë kur Krishti u foli mbi "bukën e jetës". Përderisa të gjithë largoheshin prej Krishtit, ai do ti pyet edhe apostujt: A mos doni edhe ju të shkoni? Atëherë Pjetri do ti përgjigjet: "Te kush të shkojmë Zotëri? Ti ke fjalët e jetës së pasosur! Ne besojmë dhe e dimë se ti je Shenjti i Hyjtit! (Gjn 6, 68-69). Këtë fe të gjallë, këtë besnikëri të Pjetrit ndaj Mësuesit të tij e hasim edhe në vende tjera në Shkrimin Shenjt, mirëpo, posaqërisht shën Marku ungjilltar sjell në pah edhe dobësitë e tij. Kur Jezu Krishti flet mbi vdekjen e vet Pjetri pyetet: Mësuesi duhet të vdes? Apsurd! Mirëpo Krishti e qorton rreptë dhe Pjetri i nënshtrohet qortimit sepse e vëren se gjindet para së Vërtetës. Rasti tjetër kur Krishti thotë: Atë natë të gjithë do ta lënë të vetëm, (flet për natën në kopsht të Gjetsemanit) Pjetri i përgjigjet se është në gjendje edhe jetën ta jap për të. Krishti më një butësi të madhe dëshiron t'ia bëj me dije se duhet të ketë para sysh edhe dobësinë njerëzore, prandaj i thotë: Para se të këndoje gjeli tri herë do të më mohosh (Mk 14, 27-30).

Është me rëndësi se Pjetri dinë të pendohet. Gabimet apo lëshimet e tij nuk e qojnë atë në dëshprim (si Judën) por pendohet thellë. Shën Mateu thot për Pjetrin se pasi e kuptoj tradhtinë që i bëri Krishtit: "doli përjashta dhe qau me lot për faqe (Mt 26,75).

Një autor spanjoll kështu e përshkruan shën Pjetrin: "Ai është bashkëkohanik i Krishtit, i pari të cilin e thërret Krishti, i pari në listen e të dymbëdhjetëve, shkëmbi mbi të cilin Krishti do ta ndërtoj Kishën.

Shën Pali

Viti i lindjes së shën Palit llogaritet të jetë në mes vitit 5 dhe 10 pas Krishtit në qytetin e Arsit prej prindërve të cilët prodhonin dhe shitnin perde. Ata gëzonin edhe titullin qytetarë romak. Kishte dy emra: Saul për hebrenj ndërsa Pal për grekët dhe romakët. Njihte mirë kulturën greke dhe e mëson edhe gjuhën e tyre, gjithësesi duke i mbetur besnik traditës së etërve të vet.

Në Jeruzalem njihet me të krishterët të cilët i konsideron se janë sekt i rrezikshëm brenda judaizmit. Si i ri asiston në vrasjen me gurë të shën Shtjefnit, ndërsa kur arriti moshën e pjekurisë ai autorizohet t'i persekutoj të krishterët. Në Jeruzalem ishte tmerr për të ata që i besonin Jezu Krishtit. Kur ishte nisur për në Damask që të arrestoj të krishterë do të ndodhë mrekullia e madh kthimi i tij (shih Vap 9, 1-19). Kështu rrugës për Damask i paraqitet vet Krishti duke e pyetur: Saul, Saul, pse po më salvon? Nga ky takim me Krishtin për tri ditë do të metet i verbëruar. Pas takimit me Ananinë atij i kthehet drita e syve dhe menjëherë kërkon të pagëzohet, dhe që atëherë, ai do të bëhet dëshmitar i flaktë i Lajmit të Gëzueshëm. Ai edhe pse nuk kishte jetuar me Krishtin si psh. Pjetri, megjithatë do të dëshmoj: "E pashë Zotërinë"! (1 Kor 9,1). Nga Damasku ai do të kthehet në Jeruzalem dhe aty qëndron për 15 ditë me Pjetrin e Jakobin, në një mënyrë duke i bindur ata por edhe të krishterët në përgjithësi se ai ka ndërruar dhe nuk është më persekutues i tyre.

Tani Pali vihet në predikimin e Krishtit të Ngjallur dhe këtë do ta bëj deri në vdekje.

Duhet theksuar se në përhapjen e Ungjillit ai do të ndërmerr katër udhëtime apostolike shumë të rëndësishme për popuj të ndryshëm, të cilët përmes tij do të kenë fatin ta njohin Jezu Krishtin. Ndër ata popuj bëjmë pjesë edhe ne shqiptarët sepse na mjafton të lexojmë letrën drejtuar Romakëve. Shën Pali shkruan: "Qysh prej Jeruzalemit e për qark në Iliri e kam përhapur Ungjillin e Krishtit" (Rom 15,19).

Për ta njohur këtë shenjt të madh, mjafton të lexojmë dhe të meditojmë 14 Letrat e tij të drejtuara bashkësive të ndryshme të cilat janë pjesë e Besëlidhjes së Re. Përderisa flasim mbi këta apostuj të mëdhenj le të themi faktin: "*Sanguis martirum, semen cristianorum*" (Tertuliani).

Ta lusim Zotin që me ndërmjetësinë e tyre edhe ne të aftësohemi që në kohën tonë të bëhemi bartës të Lajmit të Gëzueshëm dhe dëshmitar të Krishtit të Ngjallur.

Përgatiti: Don Agim QERKINI

Shën Gjon Pagëzuesi

Është shenjt i vetëm të cilits kisha ia kremton edhe ditëlindjen. Ai lindi në Ain Karin të Judesë, 7 km larg Jerusalemit. Prindërit e tij, Zakaria dhe Elizabeta, ishin shumë të devotshëm. Në kohën e tyre ishte turp nëse nuk ke fëmijë. Kështu ata u plakën me këtë ngarkesë psikike, por kurrë nuk e humbën shpresën se Zoti një ditë do t'i gëzojë me pasardhës. Dhe ndodhi mrekullia. Një ditë derisa Zakaria lutej në tempull, iu dëftohet engjëlli Gabriel dhe ia kumtoi lajmin e gëzueshëm dhe për të të pa realizueshëm (ishte në moshë të shtyrë ai dhe bashkëshortja e tij)./ Lk 1,5/. Mu pse nuk i besoi engjëllit të Zotit mbeti memec, derisa i lindi djali. Mos të harrojmë se derisa Elizabeta ishte shtatëzënë, në të gjashtin muaj, atë e vizitoi Zoja e Bekuar, e cila po ashtu e mori lajmin e gëzueshëm se do të bëhet nëna e Birit të Zotit (Lk 1, 39) Ndodhi ashtu siq i tha engjëlli. Gjithë farefisi mrekullohej me lindjen e Gjonit dhe pyeteshin: *Çka thua do të bëhet kjo foshnje?* Lk 1,66.

Dëshminë më të madhe për të e bëri vet Krishti: *Nuk ka njeri të lindur prej gruaje që është më i madh se Gjon Pagëzuesi.* Gjoni këtë dëshmi e meritoi me jetën e vet. Ishte plot me Shpirtin Shenjt qysh nga krahërori i nënës. Ai jetoi vetëm për Krishtin.

Ja pse Gjoni ishte vërtet i madh me vepra: I pari ndër të gjithë njerëzit u gëzua për praninë e Krishtit, edhe atë qysh në krahërorin e nënës së vet. Ai ishte shenja dhe lajmëtar i Krishtit. Për të dëshmuar sa më mirë Krishtin shkoi dhe jetoi në shkreti duke u ushqyer me mjaltë të egër dhe karkaleca. Me predikimet e veta bëri jehonë të madhe në Izrael duke e zgjuar ndërgjegjen e tyre. Të shumë ishin ata që vinin dhe pyetnin: *Çka duhet të bëjmë?* Në shenjë pendimi, duhet të pagëzoheni, iu përgjigjej Gjoni. Dhe kur populli mendoi se Gjoni ishte Mesia, i shumë prituri, Gjoni pati një rast historik! Ai tani mund ta shpallte veten Mesi dhe kështu të krijonte karrierë, famë! Por Gjoni është i vetëdijshëm për misionin e vet, detyrën që ia kishte caktuar Zoti. Ai nuk veprroi si shumë njerëz që me genjeshtra dhe në dëm të njeriut krijojnë karrierë. Jo, Gjoni me plot përvujtëri thotë: *Unë jam zëri i atij që bërtet në*

shkreti: rrafshoni udhën e Zotit! Unë pagëzoj me ujë! Në mesin tuaj është një që ju nuk e njihni. Është ai që po vjen mbas meje, por të cilin unë nuk jam i denjë t'ia zgjidh as rripat e sandaleve. (Gjn 1, 23-26). Gjoni e pati edhe një nder të jashtëzakonshëm. Të nesërmen kur pa turmën e madhe të njerëzve, sytë i shkuan tek Jezusi që ngadalë afrohej pranë lumit Jordan. Gjoni u ndal për një çast dhe dëshmoi: *Ja Qengji Hyjit! Ky ia shlyen mëkatin botës.* Veprroi kështu duke e treguar Krishtin si Mesinë e vërtet: *Ky është Ai për të cilin thashë: Mbas meje vjen një njeri, i cili është më i madh se unë, sepse ishte përpara meje!* (Gjn 1, 29-30). *Ai do t'iu pagëzojë me Shpirtin Shenjt e me zjarrë!* (Mt 3, 11). Gjoni dëshmoi edhe: *E pashë Shpirtin Shenjt kah zbriti prej qiellit porsia pëllumb dhe zuri vend mbi të.* (Gjn 1, 34). Ndërsa kur e pa Krishtin që prite në rend për t'u pagëzuar, i tha: *Mua më duhet të pagëzohem prej teje, e ti po vjen tek unë! Lëre tani, i përgjigji Jezusi! Kështu na ka hije të kryejmë çdo gjë që përkon me vullnetin e Hyut!* Dhe derisa Gjoni e pagëzoi Krishtin e pa Shpirtin e Hyjit duke zbritur mbi të, dhe zëri që vinte nga qielli, tha: *Ky është Biri im i dashur, të cilin e kam për zemër!* (Mt 3, 13-14).

Gjon Pagëzuesi deri në vdekje mbeti besnik misionit të vet. Ai nuk ngurroi për ta kritikuar edhe mbretin Herod për jetën e tij të pamoralshme. Por guximi tij, dhe dëshira për ta mbrojtur moralin do t'i kushtojë me jetë. (Shih Mt 14, 1-12).

Është shenjt i vetëm në Kishën Katolike që i kremtohet ditëlindja më 24.VI dhe martirizimi tij më 29.VIII.

Shën Gjon Pagëzuesi lutu për ne!

Don Albert DEMAJ

MERRNI E HANI...

MERRNI E PINI...

Impresum: Ad usum Internum

Boton; Dekanati i Prishtinës

Adresa: Rr. "Rexhep Bislimi" Nr. 50, Ferizaj

Tel.0290/20-041

E-mail: jetaliturgjike@hotmail.com

Shtypi: "ERA" Ferizaj

Shën Antoni - Lutu për ne